

Michiel Hegener en Arjo Klamer
voorzitter van het Steuncomité ex-moslims, journalist en adviseur van SP,
hoogleraar economie.

Arjo Klamer is lid van het steun comite voor exmoslims. Hij heeft ondertekend vanwege het principe van godsdienstvrijheid. Dat andere ondertekenaars zich tegen de islam keren en zelfs de Koran willen verbieden acht hij in strijd met dat principe. Het bijgesloten artikel heeft hij geschreven samen met Michiel Hegener, de initiatiefnemer van het steun comite. Het verscheen op 5 Oktober in het dagblad Trouw. Hegener en hij reageren op artikelen van onder meer de socioloog Dick Pels en de voorzitter van de PvdA Ruud Koole. Zie ook: www.steuncomite-exmoslims.nl
<<http://www.steuncomite-exmoslims.nl>>

Steuncomité ex-moslims is ontploft, schrijven de media. Dat valt reuze mee.

Vanuit het hoofdkwartier kunnen we melden dat geen van de veertien leden is opgestapt. Dat socioloog Dick Pels zijn naam schraptte onder de Steunverklaring bij de oprichting van het Comité van ex-moslims die hij in augustus nog onderschreef lijkt ons eerder een conflict tussen Dick Pels en Dick Pels. We wijzen hem er op dat het een Steunverklaring bij is, niet aan – bijvoorbeeld aan Ehsan Jami of wie dan ook.

Het is jammer dat Pels, met zovele anderen zoals Jos de Beus en Vincent Bijlo, vooral reageren op de anti-islamitische uitlatingen van Jami, en voorbijgaat aan de reële dreiging die ex-moslims ervaren. Hij, en Salman Rushdie en Hirsi Ali, worden niet voor niets dag en nacht beschermd. Van de Nederlandse moslims bepleit 24 procent sociale uitsluiting na afvalligheid, zes procent keurt geweld tegen afvalligen goed. Is dat slechts zes procent, zoals Pels gemakshalve stelt? Die zes procent bedreigt namelijk wel alle moslims. En hoeveel procent van de Nederlandse boeddhisten, hindoes of christenen verdedigt geweld tegen uittreders? Wij gokken: drie keer nul procent. Het percentage van zes onder moslims is schrikbarend, en elders is het nog erger. Saoedie-Arabië, Mauretanië, Soedan, Afghanistan, Iran en Yemen kennen de doodstraf voor islamverlaters, in Pakistan en Egypte moeten afvalligen voor hun leven vrezen.

Het is daarom goed dat de strijd tegen het islamverbod op afvalligheid nu wereldwijd wordt gevoerd, ondermeer dankzij een snel groeiend aantal comités van ex-moslims: van Australië via Zwitserland en Nederland tot Amerika. Wat je ook over Jami's aanpak wil zeggen, het is de verdienste van zijn breekijzer-methode dat veel Nederlandse politici en commentatoren voor het eerst in hun leven genoodzaakt waren iets te zeggen over het recht op afvalligheid. Dat was pure winst voor de mensenrechtensituatie in Nederland.

Maar die winst gaat deels verloren nu vele vrienden aan de linkerkzijde de actie weg zetten als rechts, en dus als afkeurenswaardig. Dat begon al met de Steunverklaring. Alle fractievoorzitters werden uitgenodigd te tekenen, maar de fractievoorzitters van Groen Links, de SP, D'66, de PvdA en het CDA weigerden. Wilders en Rutte tekenden wel. En zo kwam het pleidooi voor individuele godsdienstvrijheid terecht bij rechts.

Dan was er ook nog het islamkritische stuk van Wilders en Jami samen in de Volkskrant van 27 september. Pels en ook de interim voorzitter van de PvdA, Ruud Koole, zien in die samenwerking reden om zich te distantieren van Jami, voor Pels is het tevens reden om de Steunverklaring niet meer te onderschrijven. De redenering is blijkbaar dat als je in een tram zit en bij een halte stapt Geert

Wilders in, je uit moet stappen ook al gaat de tram de goede kant op. In dit geval: Wilders maakt zich sterk voor het recht om van geloof te veranderen, dus is het verdacht om dat recht nog langer te bepleiten. Niet dus.

De associatie met rechts bleek koren op de molen van moslims die beweren dat er helemaal geen probleem is. In NRC Handelsblad van 5 september stelden „ex-moslims” Peyman Jafari en Behnam Taebi dat het hele debat over islam, afvalligheid en de Nederlandse rechtsorde nergens over gaat. Samen met nog wat ex-moslims en oud-moslims presenteerden ze zich in de Amsterdamse El-Oumma moskee aan de pers, onder toezien oog van imams en moskeebestuurders. Impliciet zeiden ze dat de talrijke en gruwelijke getuigenissen op websites voor islamverlaters allemaal zijn verzonnen, en dat Ehsan Jami een leugenaar was. Blijkbaar stellen de dreigingen aan de adressen van Rushdie, Ali en Jami ook niets voor. Wanneer mensen bedreigd worden vanwege afvalligheid is dat nog steeds een zaak van rechts en links. Het is een zaak voor iedereen die voor de individuele vrijheid van godsdienst staat.

Nu zal een meerderheid van de moslims de vrijheid geloofsafval onderschrijven. Ex-Milli Görüs voorman Haci Karacaer noteerde zaterdag in Trouw: „Een moslim die heeft besloten om niet meer moslim te zijn, kan je alleen betreuren. [...] Maar je kunt geen geweld gebruiken tegen de ex-gelovige.” Maar Karacaer heeft het niet over 'openlijk overstappen op één van de 6000 andere religies'. De islam laten versloffen tot het nulpunt is nooit een probleem, dat mag zelfs in Mekka – zolang je maar in naam moslim blijft. Maar slechts enkele tientallen Nederlandse Marokkanen werden christen en braken dus echt. Waarom zo weinig? Waarom zijn ze zo stil als er geen probleem is? Nederlanders die moslim werden verschijnen af en toe triomfantelijk op tv. Waar blijven de talkshows met Marokkaanse ex-moslims die uitleggen waarom ze hindoe of katholiek zijn geworden? De reden is dat het openlijk uitspreken tegen de islam voor een ex-moslim levensgevaarlijk blijft.

Meer bewijs? Voor het Comité van Ehsan Jami zijn rond de tien ex-moslims ooit kandidaat geweest. Op twee na, onder wie Jami, bezweken ze voor intimidaties. Voor het tekenen van de Steunverklaring nodigden we omstreeks vijftien bekende moslims uit. Op één na wilden ze de verklaring niet eens zien! Wat was hun vrees? Wie echt geïnteresseerd is typt bij Google islam en apostasy (geloofsafval) en gaat lezen.

Reden te over dus voor die verklaring. Ondertekening is een stem voor individuele godsdienstvrijheid, een van de pijlers van onze beschaving. De Nederlandse samenleving schreef al in 1579 bij de Unie van Utrecht „dat een yder particulier in zijn religie vrij sal moegen blijven”. Sindsdien is de individuele vrijheid van godsdienst steeds verder uitgewerkt. Nederland werd een toevluchtsoord voor mensen die voor hun leven vreesden vanwege hun geloof. In die traditie is het onacceptabel dat wie dan ook hier in vrees leeft vanwege zijn of haar geloof of ongeloof. Maar sinds de komst van de islam neemt die vrees weer toe. Nederland moet zich opnieuw sterk maken op dit punt, net als in 1579.